

andre vigtige Sager, navnlig vedkommende Udvi-lingen af Samferdselsmidlerne og lignende, hvor dette uheldige Forhold heller ikke har havt nogen Virkning, men der er sandelig ogsaa Exempler paa, at det har haft en Virkning, som jeg nu skal omtale, og som efter min Mening nepos er overordentlig betænkelig. Jeg sigter herved til den Afstemning forleden Nat, hvorved vi negtede Bevillingen til et Vanderskib, en Afstemning, som maaste vil være skjebnevanger for Danmarks hele Forsvar og dermed for Danmarks Fremtid. Det var sandelig ikke den høitærede Marineministers Skyld, at denne Bevilling blev negtet, thi han optraadte tværtimod med en Kraft og Varme, som har vundet udelte Anerkjendelse. Der var, det erkjender jeg — Realitetsgrunde tilstede, og de have havt deres Virkning, men der var ogsaa politiske Grunde, hvilket udtryffeligt gjentagne Gange blev sagt af den ærede Ordfører. Dette er en Sag, som efter min Mening er af den allerstørste Betydning, og som fortjener den største Opmærksomhed, thi hvis det virkelig er sandt, at denne Bevilling, der var af overordentlig stor Betydning for vort Forsvar, blev negtet, fordi Flertallet ikke har Tillid til den nuværende Regjering, saa ere vi efter min Mening allerede komne til det Standpunkt, som jeg før omtalte, nemlig at en Regjering — der vil sige en fædrelandskærlig Regjering — ikke i Længden vil kunne staa sig overfor Flertallet i dette Thing, forsaavidt Talen er om Bevillingspørgsmaal, thi en fædrelandskærlig Regjering maa jo sige sig selv, at hvis den Mistillid, som — med Ret eller Urette — næres til den, er Skyld i, at en Bevilling af en saa overordentlig Betydning ikke gaar igjennem, og hvis derimod en anden Regjering, som stod det store Flertal her i Salen nærmere, var i Stand til at sætte Bevillingen igjennem, saa er det denne Regjerings Pligt at gaa af. Hensynet til Danmarks Forsvar og Danmarks Fremtid er for stort til at blive underordnet noget som helst. Hensyn til Personer og Systemer eller noget som helst Hensyn til, om Ministeriet har det ene eller det andet Navn. Jeg læste igaar i „Minuevennen“ at der mellem Folkethinget og Regjeringen var Krig, Krig paa Liv og Død. Det er et meget stærkt Udtryk, og det er et meget uhyggeligt Billede, der opruller sig for os, naar vi nærmere overveie, hvad der ligger i disse Ord. Naar man tænker sig en Negtelse af Finansloven, efterfulgt af en Opløsning af Folkethinget, naar man tænker sig en provisorisk Finanslov, efterfulgt af en Anklage for Rigsretten, kort sagt, naar man tænker sig hele det store konstitutionelle System med alle dets yderligt gaaende Baaber sat i Bevægelse, og denne Tilstand fortsat i længere Tid, da maa man virkelig spørge: Mon vort lille beklippede Land vil kunne taale en saadan Tilstand fortsat i længere Tid, uden at der bliver alvorlig Fare for selve Friheden og selve Landet? Jeg vender mig derfor til den

høitærede Regjering, og siger som den, der ikke regner sig til Oppositionen, og derfor vel maa have Lov til at give et venligt Raad, at hvis nu Forsøget paa at negte Finansloven mislykkes, og denne Samling altsaa faar Lov til at ende fredeligt, det vil sige paa en ikke voldsom Maade, saa venter jeg, og flere med mig, af Regjeringens Fædrelandskærlighed, at den vil tage under den næste Overveielse, hvorledes en Gjentagelse af denne Samlings Lidelse kan undgaaes for Fremtiden, og lade det Resultat, som en saadan Overveielse vistnok uundgaaelig vil føre til, træde frem i Gjerningen.

Finansministeren.

Jeg følger ikke ugerne den ærede Talers Opfordring til at udtale mig, medens jeg ikke fandt, at der var Grund til at tage Ordet strax, efterat den ærede Ordfører havde udtalt sig. Det falder mig i Reglen naturligt, at i det Mindste nogle af de af Thingets Medlemmer, som dertil maatte finde sig opfordrede, først komme til Orde inden Ministeren. (Stemmer: Spøire!) De ærede Medlemmer maa undskyldte mig, det er mig vanskeligt i Dag endog at tale, end sige at tale høit. Som det ærede Medlem, der nu satte sig, ytrede, er det Forslag, her er fremkommet, i en vis Forstand — men efter mit Skøn ogsaa kun i en vis Forstand — en Fortættelse af det Adresseforslag, som tidligere har været Gjenstand for ufuldlig Forhandling. I hin Forhandling kunde Regjeringen, som det blev udtalt gjennem Konseilspræsidenten, ikke finde sig synderligt opfordret til at deltage, og jeg tror, at det blev almindelig erkjendt, at det var rigtigt; thi, mine Herrer, hvad var Adressen? Det var en Henvendelse til Hans Majestæt Kongen, der indeholdt en Kritik over Ministrenes Virksomhed. En Udtalelse fra Ministeriet under disse Omstændigheder kunde udtydes som et Forsøg paa at foregive Hans Majestæts Beslutning. Ministrenes Portefeuille ere til en hvilken som helst Tid ubetinget til Hans Majestæts Raadighed, ogsaa uden nogen udtryffeligt Erklæring derom fra Ministrenes Side. Det er en given Sag, men der er dog visse Diebliske, hvori det er naturligt, at Ministeriet føler sig særligt opfordret til for Hans Majestæt udtryffeligt at udtale, hvad der, som sagt, med Nødvendighed ligger i vor hele konstitutionelle Statsordnings Natur. Det er en Selvfølge, at en saadan Hensigt om at raade over Portefeuilleerne blev gjort til Hans Majestæt, efter at Adressen var bleven indbragt, og jeg tør sige, paa samtlige mine Kollegers Vegne, ligesom ganske særligt paa mine egne Vegne, at vi naturligvis, naar Sagen blev betragtet fra vort personlige Standpunkt, vilde have følt det som en stor Lettelse, dersom Hans Majestæt efter Sagens næie Overveielse havde taget vor allerunderdanigste Hensigt til Følge og fritaget os for det ansvarfulde og besværlige Svær, der paahviler os,